

PASAULES BESTSELLERS

Koventgārdena sniegā

ENĢEĻA SKŪPSTS

DŽŪLSA VEIKA

DŽŪLSA VEIKA

*Koventgārdena
sniegā*

JULES WAKE

*Covent Garden
in the Snow*

DŽŪLSA VEIKA

*Koventgārdena
sniegā*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Ve 198

Copyright © Jules Wake 2017

Jules Wake asserts the moral right to be indentified as the author of this work originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title "Covent garden in the snow"

Džūlsas Veikas romāna "Koventgārdena sniegā"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""
Vāka foto © SUPER MEGA ACTION PLUS/Shutterstock.com

ISBN 978-9934-25-032-3

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

*Manai mammai un tētīm, manam īstajam meikapa māksli-
niekam, un maniem bērniem Elījai un Metam,
kuru mīlestība pret teātri bija lipīga.*

Pirmā nodaļa

Kam: felikss@nutsmarketing.co.uk

No kā: matilde@lmoc.co.uk

STEIDZAMI – iespējama tualetes papīra krīze

Vēlu palikšu darbā, plus “Arsenāla” spēles ieraksts. Un neaizmirsti tualetes papīru!!! Vai vari paņemt kādu rulli, kad šovakar dosies iepirkties? Un neaizmirsti – nekādu želejkonfekšu lāciņu vai riekstu šokolādē! Mums vajag pārtiku, ko patiešām var pagatavot! Vai esi redzējis manu grāmatu “Rozijas projekts”? Man ir baisa sajūta, ka es varētu būt to aizmirsusi vilcienā.

Nē! Nē! Stop! Pat zinādama, ka tas droši vien bija pilnīgi bezjēdzīgi, es, rokassprādzēm skaļi dzinkstot, bakstīju tastatūras taustiņus. Neko mainīt vairs nebija manā varā. Nosūtīto elektroniskā pasta vēstuļu skaits biedējošā ātrumā turpināja pieaugt.

Piecas!

Un jau desmit!

Divpadsmit, astoņpadsmit, divdesmit viena, trīsdesmit trīs.

– Pie joda. – Tam nevajadzēja notikt. Vēstule ar tematu – “STEIDZAMI – iespējama tualetes papīra krīze”, kurai būtu vajadzējis aizceļot pie Feliksa, tagad čakli tecēja Dievs vien zina uz kuriem.

Mana priekšniece Džinija pacēla skatienu no parūkas, ar kuru patlaban strādāja.

– Un ko tu šoreiz esi sadarījusi? – viņa pavaicāja, izvalbījusi savas ar zīmuli biezi iezīmētās acis un nostājušies aiz manis. – Tikai nesaki man, ka jau kārtējo reizi aizsūtīji elektroniskā pasta vēstuli Elisonei, nevis Felksam. Vai pielikumā ievietoji attēlu ar Doktoru Ka, nevis mūsu vadošo solistu, un nosūtīji *La Scala* kostīmu pārzinim?

Iedodiet man kosmētikas paleti, kādu pārīti kontūrziņu un pareizo parūku. Ar veikliem otas pieskārieniem, ar ēnošanu un ķemmēšanu es sešdesmitgadīgu vectētiņu varu pārvērst neatvairāmā Lotārā. Iedodiet man datoru, un tad daudz ticamāk liksies tas, ka man savā virtuvē ar olu putojamo otiņu izdosies sašķelt atomu.

Man liekas, ka ir vainojamas manas biostrāvas. Man tās ir patrāpījušās tādas īsti viltīgas. Manā rīcībā nonākuši, mobilie telefoni parasti ātri vien izlaiž garu, un es nevaru valkāt pulksteni, jo tie vienmēr atpaliek. Tehnoloģijas un es... tā ir īsta katastrofa. Man vienkārši trūkst pacietības. Un ar visu to man likās, ka esmu apguvusi elektroniskā pasta vēstuļu sūtīšanas māku.

Diemžēl, kad esi noklikšķinājis peli, atpakaļceļa vairs nav. Tas ir kaut kas līdzīgs Pandoras lādei. Un es, gluži tāpat kā Pandora, nespēju turēties pretī. Galu galā ko lai dara meitene, kurai jau ir divdesmit deviņi tajā... nepareizajā pusē, kad tuvojas Ziemassvētki, bet liekas, ka viņas līgavainis vairāk laika pavada, ar kiju dzenādams

snūķera bumbiņas, nekā pārbaudīdams viņas erogēnās zonas, bet kāds svešinieks viņai elektroniskā pasta pielikumā atsūta filmu “Ziemassvētku vecītis”.

Izklausās jau mīli un nekaitīgi. Kad es atvēru šo pielikumu, viss izrādījās vēl piemīlīgāk. Pāri mana datora monitoram aizdejoja pat ļoti pievilcīgs Santa, fonā tika atskaņota dziesma “Zvaniņš skan”, bet tad viņš novilkā bikses un parādīja man savus tvirtos pēcpuses vaigus, pār plecu zibinādams platu un visai neķītru smaidu. Tajā brīdī, kad es pakustināju kursoru, lai aizvērtu attēlu, Santa sāka zigzagos strauji kustēties pa monitoru, atsitoties pret tā malām, ar tādu ātrumu kā prātā jukusi gaļas muša.

Iesākumā tas šķita uzjautrinoši, bet pēc dejošanas viņa sastingušais attēls sāka neparedzamās trajektorijās šaudīties pa monitoru. Kad es mēģināju visu šo priekšnesumu izslēgt, tas kļuva nekontrolējams.

Tagad, skatoties uz identiskajām temata līnijām, kuras no izsūtnes steidzās projām kā apbruņoti un bīstami pasta baloži, ziņodami par tualetes papīra krīzi mājās, es sāku nojaust, ka notiek kaut kas daudz ļaunāks.

Izsūtīto vēstuļu skaits vēl aizvien turpināja palielināties.

Piecdesmit seši, sešdesmit deviņi...

Vai es vispār pazīstu tik daudzus cilvēkus?

Datora zūmēšana zem rakstāmgalda kļuva skaļāka un ātrāka, tā izklausījās pēc lidmašīnas, kas paceļas spārnos. Man nešķita, ka tur būtu līdzēts ar iesperšanu. Kuru katru brīdi tas varēja aiziet pa gaisu.

Džinija ar vienu rūpīgi un īsi apgriezto nagu norādīja uz datora monitoru. – Līdz Ziemassvētkiem ir vēl sešas nedēļas. Kas tas tāds?

– Acīmredzot Santa Klauss. Tikai lieta tāda, ka es nekādi nespēju likt viņam aizvākties.

Viņa pašūpoja galvu. – Tu taču neatvēri to *attaché*? Vai tomēr atvēri?

Šis nebija īstais brīdis, lai aizrādītu viņai par angļu valodas vārdu aplamo lietošanu.

– Kas? Es? – Es viņai plati uzsmaidīju un paraustīju plecus. – Varētu būt, ka atvēru gan. Vai, vai...

– Kas tu esi par cilvēku, Tillij?

Mēs abas stāvējām un skatījāmies uz datora monitoru, un es tikai pa ausu galam saklausīju, ka nočikst studijas durvis.

– Ir tikai viens līdzeklis. – Es nometos uz ceļgaliem, augstu izslējusi pēcpusi gaisā, un veicu šādam brīdim vispieņemotāko darbību.

Es izrāvu kontaktdakšu.

Un dzirdēju, kā Džinija noelšas.

– Kas ir? – Es centos izlocīties no pagaldes, juzdama, kā mani svārki saceļas uz augšu. – Tas taču nevarēja nodarīt nekādu postu, ko?

Telpā bija iestājies klusums, un es kaut kā zināju, ka tur bija parādījies vēl kāds. Un šis kāds tagad visā godībā varēja apskatīt manas iemīļotākās cerīnkrašas zīda un mežģīņu apakšbikses, kurās mežģīņu bija vairāk nekā visa cita. Ja vien saprotat, ko es ar to vēlējos pateikt.

Vēl aizvien uz visām četrām būdama, es pamanījos izmanevrēt tā, lai redzētu misteru Nāvīgi Brīnišķīgo, kurš cieši skatījās uz mani. Tiesa, viņa sejā bija nopietni nokaitināta cilvēka izteiksme.

– Sveiki! – es nopīkstēju kā pārmēru liela jūrascūciņa. Es cieši lūkojos uz viņu, un mana sirds bija zaudējusi pa-

reizo pukstēšanas ritmu. Kāds bija vairāk nekā dāsni dāvājis viņam laba izskata gēnus.

– Sasodīts, kā jums liekas, ko jūs tagad izdarijāt?

Cik neiedomājami netaisni. Viņa balss, pat dusmas paužot, plūda kā izkususi šokolāde. Tajā skanēja tikko jaušams akcents. Te bija runa par atrašanos pirmajās seksuāli pievilcīgo ļaužu rindās. Viņš noteikti pārējiem tajā pašā gadā dzimušajiem bija atņēmis visas kvotas.

Viņa saltās acis cieši nopētīja mani.

Mans Dievs, vai viņš patiešām gaida, ka atbildēšu? Un es kuru katru mirkli varēju sākt siekaloties. Kas, pie joda, man bija noticis? Augstā debess, es taču biju saderinājusies un laimīga.

Bet tās zaļās acis, tie augstie vaigu kauli... un tie īsie, tumšie mati... tas viss izstaroja tādu spēju seksuālu pievilcību, ka mana sirds jau metās tik straujā riksī, ka drīz varēja sasniegt bīstamu ātrumu. Iekāre no pirmā skatiena. Nekas vairāk. Mans libido jau bija noreagējis. Un galu galā nebija jau tā, ka manas sievišķās ķermeņa daļas patlaban mājās būtu saņēmušas daudz uzmanības. Jā, tikai iekāre.

Es attapu, ka viņš vēl aizvien gaida, kad atbildēšu.

– Vienkārši iedomājos, ka to nepieciešams pārstartēt. – Šo frāzi es biju pagrābusi no zila gaisa, biju dzirdējusi, kā Felikss to kādas pāris reizes bija lietojis.

Vīrietis piemiedza acis un ciešāk saknieba lūpas. Es noriju siekalas. Pat būdams tik biedējošs, viņš izskatījās nolādēti pievilcīgs.

– Pārstartēt... – viņš izspļāva šo vārdu ar tādu indes daudzumu, ka nogāztu no kājām visu grimētāju komandu.

Es, cerīgi smaidīdama, pamāju ar galvu.

Vīrietis aizvēra acis, un viņa sejā parādījās sāpju izteiksme. Bija redzams, ka viņa žoklis ir saspringts, likās, ka viņš patiešām ir cieši sakodis zobus.

Kad viņš atvēra acis, es paliecos uz priekšu un papliķēju viņam pa roku. Tik ļoti satraukties nenāk par labu nevienam. – Klau, tas taču ir tikai dators. Tam nekas nenotiks. Viss būs labi. Un mēs jau to vienalga pārāk daudz nelietojam.

Ar acs kaktiņu pamanīju, ka Džinija tikko manāmi pašūpo galvu.

– Jebkurā dienā iedodiet man pildspalvu un papīru. – Es viņam iedrošiņoši uzsmaidīju.

Izskatījās, ka Džiniju ir pārņēmušas patiesas šausmas.

Vīrieša zaļo acu skatiens lika aizžņaugties manai elpai, taču viņš nespēja noslēpt to, ka lūpas pavisam nedaudz noraustījās, kā apslāpējot smaidu.

– Vai jūs zināt, kas es esmu?

Nē, es viņu nepazinu gan, tomēr likās, ka tika gaidīts, lai es zinātu. Šajā uzvalkā, kurš tikai papildināja sirdi plosošās pievilcības komplektu (un parasti man vispār nepatīk korporatīvās vides pārstāvji), nemaz neizskatījās, ka viņš strādātu šeit. Smalkvilnas auduma žakete izcēla viņa platos plecus, bet rūpīgi iegludinātās bikšu vīles akcentēja garās, slaidās kājas. Kāds sponsors, kurš ieradies pie mums? Kandidāts, kurš atnācis uz interviju? Darbuzņēmējs?

Un tad es pamanīju darbinieka apliecību, kas bija pastumta zem viņa žaketes malas. Viņš noteikti bija jaunais... Augstā debess! Svētā Dievmāte! Jauniņais. Pagājušajā nedēļā taču visiem bija izsūtīts apkārtraksts par to,

ka ieradīsies kāds, kurš uzlabos mūsu datorsistēmas. Es to biju ieskaitījusi nesvarīgo kategorijā un taisnā ceļā aizsūtījusi uz papīrgrozu. Mana sirds piepeši kļuva akmens smaga, un es nostājos priekšā savam datoram, itin kā tādējādi spētu noslēpt savus nesenos nodarījumus.

– Mister Ziņojum, es gribēju teikt... Mister, hmm...
hmm. – “Vai vispār varēja kļūt vēl ļaunāk?”

– Volkers. IT nodaļas direktors. – Tas, kā viņš to pateica... Tikpat labi viņš būtu varējis sacīt: “Es esmu Ticības aizstāvis.” Vai kaut ko tikpat nozīmīgu.

– Ak, jā.

– Tātad, mis, misis...?

Sarunā iesaistījās Džinija. – Šī ir Matilde Hantere. Viņa ir viena no mūsu komandas. – Viņa to visu pateica francūzietes manierē, kas laikam jau lika noprast, ka angļu valoda nebija mana pirmā valoda, tātad man nekādi nevarēja uzticēties jautājumos, kas saistīti ar datoru lietošanu.

– Un tieši par to jau es runāju vadības sanāksmē, – to pateicis, viņš nikni palūkojās uz Džiniju.

Viņa pamāja ar galvu. – Un, kā jau es paskaidroju šajā sanāksmē, mums šeit nav liels pieprasījums pēc datoriem. Mēs vairāk strādājam ar rokām, ja saprotat, ko vēlos pateikt.

– Muļķības. Ir divdesmit pirmais gadsimts. Kā jūs veicat inventarizāciju? – Viņš pārļaida skatienu mūsu nekārtīgajai telpai, palūkojās uz plauktiem, kur rindās bija saliktas koka galvas. Uz dažām jau bija uzliktas parūkas, uz dažām vēl tikai iezīmēts raksts, lai varētu sākt darbu, un vēl bija dažas ar daļēji gatavām parūkām. Kā dīvaiņa varavīksne no plauktiem nokarājās mati visdažādāka-

jās nokrāsās. Sākot ar pilnīgi baltiem, ko izmantojām septiņpadsmitā gadsimta rokoko stila parūkām, līdz zeltaini blondām Brunhildes lokām, līdz Ticiāna toņa sarkanām, sarežģīti izvītām frizūrām, un piesātināti melnu cirtu vainagam.

– Nav ne mazāko šaubu, ka jums ir jākontrolē, cik daudz parūku te ir un cik daudz materiāla ir izlietots.

Mēs ar Džiniju paskatījāmies uz antīku dokumentu skapi, kurā bija paslēpusies ļoti nolietota indeksu sistēmas karte, ko mēs izmantojām.

– Un jums šeit... – Viņa acis urbās manī, un uz pavisam īsu mirkli viņa skatienā kaut kas uzzibēja. – ...ir nepieciešama ne tikai pamatīga pārbaude, bet jums ir jāieņēmās pienācīgi strādāt ar datoru. Nekad vairs šādi neizraujiet kontaktdakšu. Izslēdziet datoru. Un ne... – Jau atkal viņa lūpas mazliet sašķobījās. – Šādi nepārstartējiet to. – Viņa sejas izteiksme kļuva maigāka, taču runa bija par ļoti nelielām izmaiņām. Joprojām šķita, ka viņš ir pamatīgi pārskaities. – To atstājiet ekspertu ziņā, lūdzu.

– Labi, labi, – es noteicu ar priecīgu smaidu. Paldies Dievam, ka viņš neienāca pirms divām minūtēm, kad no mana datora projām lidoja tās neskaitāmās e-pasta vēstules. Vismaz tik daudz man paveicās.

Kam: Visām nodaļām

Aicinu visus uz iepazīšanās viesībām par godu mūsu pirmajam IT direktoram misteram Volkeram, kurš ir pievienojies mums, pārnākot no kādas svarīgas finanšu institūcijas Sitijā.

Londonas Metropoles operas kompānijai šī ir pilnīgi jauna amata vienība. Tālab es ceru, ka ļausiet viņam jus-